РЕЗУЛЬТАТИ ПРОВЕДЕННЯ НЕГЛАСНИХ СЛІДЧИХ (РОЗШУКОВИХ) ДІЙ У КРИМІНАЛЬНОМУ ПРОВАДЖЕННІ НА ЕТАПАХ ЗБИРАННЯ, ПЕРЕВІРКИ, ОЦІНКИ ТА ВИКОРИСТАННЯ ДОКАЗІВ

СМАГЛЮК Сергій Васильович - здобувач Харківського національного університету внутрішніх справ

ORCID https://orcid.org/0009-0000-3408-5776

УДК: 342.95 (477)

DOI 10.32782/LAW.UA.2021.4.32

Доведено, що проведення негласних слідчих (розшукових) дій є одним з основних засобів доказування. З метою забезпечення досягнення завдяки цьому завдань кримінального провадження мають відбутися етапи збирання, перевірки, оцінки та використання отриманих в результаті проведення таких дій доказів. Кожен з цих етапів має власне значення для створення правової гарантії легітимності отриманих результатів, але при цьому мають бути враховані особливості НСРД як специфічних засобів доказування.

Ключові слова: доказування, засоби доказування, процесуальні вимоги, процесуальні гарантії, результати негласних слідчих (розшукових) дій.

Постановка проблеми

Реалізація завдань кримінального провадження відбувається завдяки використанню уповноваженими суб'єктами відповідних засобів кримінальної процесуальної діяльності. До їх числа відносяться і негласні слідчі (розшукові) дії (гл. 21 КПК України). Від здатності цих дій сприяти завдяки їх проведенню виконанню процесуальних завдань стадії досудового розслідування залежить в цілому можливість досягнення мети кримінального провадження. Значною мірою такий результат обумовлений також наявністю нормативно закріпленої процедури проведення таких дій та використання отриманих під час їх здійснення результатів. Тому для науки кримінального процесу актуальним завданням є опрацювання теоретичних основ та удосконалення правової основи діяльності уповноважених осіб зі збирання, перевірки, оцінки та використання результатів негласних слідчих (розшукових) дій (далі – НСРД) у кримінальному провадженні.

Стан дослідження проблеми

Проблематика проведення НСРД та використання їх результатів у кримінальному провадженні у науці була предметом дослідження в роботах таких вчених-процесуалістів, як Ю.П. Аленін, М.В. Багрій, Р.І. Благута, В.В. Вапнярчук, В.М. Важинський, Ю.М. Грошевий, О.М. Дроздов, О.В. Кириченко, М.П. Климчук, В.А. Колесник, О.Б. Комарницька, В.В. Луцик, М.А. Погорецький, Д.Б. Сергєєва, В.Г. Уваров, І.І. Цилюрик, О.Ю. Шевчук, В. О. Шерудило, А.Р. Яровий та ін. Однак, враховуючи численні зміни в законодавчому регулюванні та практиці реалізації процесуальних норм щодо проведення НСРД, цей інститут кримінального процесуального права потребує свого удосконалення, зокрема в частині аналізу питання використання результатів НСРД у кримінальному провадженні.

Мета і завдання дослідження

Метою статті є визначення особливостей правового регулювання процесуального прядку здійснення збирання, перевірки, оцінки та використання результатів НСРД у кримінальному провадженні. Ця мета зумовлює постановку таких завдань: з'ясувати

структуру етапів діяльності з формування та реалізації результатів НСРД, визначити характер та зміст дій уповноважених осіб на кожному з них, охарактеризувати їх значення, а також запропонувати кроки по їх удосконаленню.

Наукова новизна дослідження

В статі уточнено особливості структури та змісту дій учасників кримінального провадження з формування та реалізації результатів НСРД (збирання, перевірка, оцінка, використання) у кримінальному провадженні як особливої процедури, яка утворює засіб гарантування законності їх отримання та використання.

Виклад основного матеріалу

Досліджуючи питання проведення НСРД, науковці зауважують, що негласна діяльність, маючи чітко виражену гносеологічну природу, є специфічною формою пізнання і спрямоване на забезпечення виконання завдань, що сформульовані в КПК України [1, с. 301], адже НСРД виступають основним засобом інформаційного забезпечення процесу доказування [2, с. 308-309]. Тобто ці дії є одним з основних засобів збирання доказів у кримінальному провадженні. Ці позиції характеризують роль НСРД в системі кримінально процесуальної діяльності, а також вказують на їх зв'язок із кримінальним процесуальним доказуванням.

Але, як вважається, процес реалізації НСРД як засобів доказування дещо обмежується поширеним серед науковців та практиків баченням того, як ці дії реалізуються на етапах процесуального доказування та яка специфіка їх здійснення на кожному з них. Тому, беручи до уваги наведене вище щодо значення НСРД та враховуючи положення ст. ст. 91, 93, 94, 232, 246 КПК України, є підстави для певних пропозицій щодо структуризації діяльності з використання матеріалів здійснення цих дій та їх реалізації на відповідних етапах доказування. Вважаємо, що опрацювання цієї пропозиції сприятиме підвищенню ефективності використання матеріалів НСРД під час доказування у кримінальному провадженні. Як правило, кримінальне процесуальне доказування визначають як діяльність суб'єктів кримінального провадження з збирання (формування), перевірки та оцінювання доказів [3, с. 39]. Такий підхід базується на положеннях ч. 2 ст. 91 КПК України. Але щодо трьох ланкової структури доказування є певні підстави для її розширення, а також визначення специфіки реалізації матеріалів НСРД на кожному із них.

Так, просто зібрати докази за допомогою НСРД врадячи відповідає меті включення цих дій у кримінальне поводження. Погодимося із В.В. Вапнярчуком, що способи (засоби) доказування необхідні для формування, тобто збирання доказів, або дослідження доказів та використання їх як базису правової позиції певного суб'єкта доказування [4, с. 220]. На цій підставі вважаємо, що традиційні елементи процесу доказування (збирання, перевірка та оцінка доказів) можна доповнити таким елементом як використання доказів. Це дає підстави для погляду на проведення НСРД як діяльність, яка пов'язана з збиранням матеріалів НСРД (доказів), їх перевіркою, оцінкою, а головне з їхнім використанням. Саме такий підхід надає логічності меті проведення вказаних дій, показує їх послідовність, а також звертає увагу на об'єкти (дії), які повинні отримати належне процесуальне впорядкування.

Позиція щодо виділення «використання доказів» як окремого елементу доказування знаходить сою підтримку серед науковців. Так, М.Г. Щербаковський зауважує, логічним етапом процесу доказування є використання доказів з метою доказування [5, с. 90]. З таким підходом цілком можна погодитися. У фаховій літературі також виловлюються подібні точки зору. Зокрема, В.М. Важинський відмічає, що доказування передбачає, крім діяльності щодо одержання, перевірки й оцінювання доказів, також операції стосовно їх використання [6, с. 174-179]. Тобто збирання, перевірка та оцінка за допомогою НСРД доказів здійснюються з метою їх використання для створення умов щодо виконання завдань кримінального провадження. З позиції В.А. Колесника, використання матеріалів оперативно-розшукової діяльності під час досудового розслідування передбачає три взаємозалежні опера-

ції: оцінка отриманих від оперативного підрозділу матеріалів слідчим (прокурором), визначення мети й шляхів використання та безпосереднє використання цих матеріалів [7, с. 107]. Такий погляд на структуру діяльності з доказування, яка здійснюється за допомогою також і НСРД ми підтримуємо. На слушну думку О.Ю. Шевчука, «вбачається недостатнім вивчення й вирішення питань, пов'язаних з негласною інформацією, виключно під кутом зору організації й тактики її отримання, у відриві від перспектив використання» [1, с. 301]. Варто підтримати ці висновки. Тому вважаємо за доцільне вказати на те, що реалізація результатів НСРД у кримінальному провадженні відбувається в межах процесуального доказування на етапах збирання, перевірки, оцінки та використання доказів. Коротко розкриємо їх зміст, а також проаналізуємо сутність та повноту правового опосередкування того чи іншого етапу під час доказування у їх відношенні та зв'язку із НСРД.

Так, збирання (формування) доказів визначають як практичну діяльність суб'єктів доказування з виконання ними в межах їх повноважень процесуальних дій, спрямованих на виявлення, витребування, отримання та закріплення доказів в установленому законом порядку [3, с. 39]. Підкреслюючи значення цього етапу Шевчук О. Ю. зауважує, що об'єкт НСРД отримує свій статус лише в тому випадку, коли він включений до кримінального процесу, тобто тоді, коли на нього здійснюється законний вплив з боку спеціальних суб'єктів через реалізацію відповідних правових норм, а саме застосування гласних і негласних заходів і засобів [1, с. 301]. Тобто, коли такий об'єкт був отриманий (зібраний) за допомогою негласних заходів і засобів. Процесуальні особливості використання НСРД як засобів збирання доказів мають два взаємно повзанні аспекти: збереження в таємниці (негласного характеру) проведеного заходу та власне фізичне збереження отриманої в результаті проведення НСРД інформації; вжитя заходів щодо збереження отриманих під час проведення НСРД речей і документів (ч. 4 ст. 252 КПК України). Ці важливі правила, які забезпечують можливість для подальшого використання відповідних матеріалів у доказуванні.

Самі ж підстави та порядок процесуальної діяльності та засоби збирання доказів за допомогою НСРД змістовно врегульований ст. 93 та ст.ст. 246-255 гл. 21 КПК України. Це стосується як підстав, так і умов проведення НСРД. Ці підстави та умови характеризують законність застосування НСРД. Така повнота правової регламентації аспекту збирання доказів завдяки НСРД дає можливість ефективно використовувати їх під час кримінального провадження. Окремі недоліки пов'язані із недоотриманням уповноваженими суб'єктами порядку, підстав та умов проведення НСРД. Отже, головною вимогою етапу збирання доказів за допомогою НСРД та умовою подальшого використання отриманих доказів слід вважати дотримання уповноваженими особами встановленого КПК України порядку проведення НСРД.

Стосовно перевірки доказів, то цей етап доказування є важливою часиною процесу створення умов для подальшої реалізації отриманих в наслідок збирання за допомогою НСРД результатів. М.А. Погорецький звертає увагу на те, що у вузькому розумінні процесуальна форма конкретного доказу у кримінальному процесі – це встановлений порядок його отримання й закріплення у відповідному процесуальному документі, що забезпечує можливість перевірки процесу його отримання й робить його таким, що є належним і допустимим [8, с. 32]. Тобто матеріали НСРД мають бути спершу отримані у встановленому порядку, їх закріплення має відповідати загальним правилам фіксації кримінального провадження, передбаченим цим КПК України, а потім лише перевірені. І точка зору М.А. Погорецького як раз демонструє важливість та значення етапу перевірки результатів НСРД. Щодо змісту її, то науковці вказують, що перевірити доказ – означає зібрати дані, на основі яких можна зробити висновок про його належність, достовірність і допустимість де докази можуть бути перевірені тільки за допомогою інших доказів [9, с. 294]. Отже, перевірка є обов'язковою умовою використання доказів, зібраних (отриманих) внаслідок проведення НСРД. І за своєю процесуальною природою

перевірка матеріалів НСРД визначає зміст отриманої інформації саме як доказів.

Як свідчить аналіз відповідних положень чинного КПК України питання перевірки доказів, отриманих за допомогою НСРД недостатньо повно регламентовано у кримінальному процесуальному законодавстві. Зокрема, це стосується відсутності прямих приписів в гл. 21 КПК України. І хоча, виходячи з загальних правил системного тлумачення нормативно-правових актів, слід урахувати положення § 1 гл. 4 КПК України, але це не виключає потребу у додатковому правовому врегулюванні цього аспекту саме в межах статей гл. 21 КПК України. Звісно, що за браком належного правового регулювання цього питання у кримінальному процесуальному законодавстві, воно не знаходить своєї належної реалізації на практиці. Так, напевно вказівки п. 4.8. Інструкції від 16.11.2012 № 114/1042/516/1199/936/1687/5, що фіксація результатів негласної слідчої (розшукової) дії повинна здійснюватися таким чином, щоб завжди була можливість експертним шляхом встановити достовірність цих результатів, є явно недостатньо. Б.В. Шабаровським звернута увага, що перевірка доказів в цілому залишається недослідженим кримінально-процесуальним явищем, зокрема, в розрізі окремих видів доказів, адже інститут НСРД має відмінні підстави та порядок проведення, а також спосіб закріплення їх результатів, а все це зумовлює виникнення низки особливостей перевірки доказів, отриманих в результаті проведення НСРД [10]. Варто у цьому погодитися із Б.В. Шабаровським. Тому вважаємо, що цей момент має віднайти своє правове закріплення у гл. 21 КПК України.

Після того як отримані в результати проведення НСРД фактичні дані були перевірені, вони підлягають оцінці. Остання є найважливішим елементом процесу доказування [11, с. 204]. Цей етап спрямований на вирішення низки завдань як практичного (можливість використання результатів проведення НРД, наявність потреби в їх додаткові перевірці тощо), так і тактичного (обсяг та напрямки використання результатів НСРД, доцільність розкриття відповідної інформації тощо) плану. З приводу її особливостей наведемо точку зору В.А. Колесник, яка стосується схожого предмета, а саме – оцінки матеріалів оперативно-розшукової діяльності, він пише, що кримінально-процесуальна оцінка матеріалів ОРД передбачає оцінку законності отримання матеріалів оперативним підрозділом, дотримання встановленого порядку оформлення, передачі матеріалів органу досудового розслідування та їх придатності (належності й допустимості) для використання в кримінальному провадженні [12, с. 108]. З цієї позиції зауважимо, що аналіз дотримання уповноваженими суб'єктами процесуальної форми проведення НСРД відображує ті особливості, які мають бути враховані при оцінці результатів проведення НСРД перед їх використанням. Але не слід забувати і про змістовний аспект доказів як фактичних даних (ст. 84 КПК України). Тут оцінка доказів спрямована на встановлення їх властивостей з точки зору відповідності змісту визначеним у ст. ст. 85-89 КПК України вимогам. І така оцінка передує використанню результатів НСРД у кримінальному провадженні та обумовлює взагалі можливість такої дії. Таким чином, оцінка легітимізує статус отриманої в результаті проведення НСРД доказової інформації. Відповідно, цей момент має віднайти своє закріплення у гл. 21 КПК України.

Щодо такого етапу доказування як використання доказів, отриманих в результаті проведення НСРД, то його регулюванню у КПК України присвячені ст.ст. 254-257 КПК України. Науковці відмічають, що використання доказів являє собою заключний етап роботи з ними, який настає після їх збирання, формування, перевірки та оцінювання, а його сутність полягає в тому, що використання доказів – це робота суб'єкт доказування з доказами щодо їх застосування, оперування ними в цілях кримінального провадження [5, с. 90-91; 6, с. 174]. Такою ціллю може бути «формування або дослідження доказової основи як базису правової позиції певного суб'єкта доказування» [4, с. 220] або «формулювання на підставі цього певної тези (обвинувальної чи виправдувальної) та наведення аргументів для її обґрунтування» [3, с. 39]. І це доволі значний за обсягом етап роботи й чи не один з осно-

вних. Заради якого власне і було ініційовано проведення НСРД,

Щодо використання матеріалів оперативно-розшукової діяльності в кримінальному провадженні, то на думку В.А. Колесника, це передбачає практичну реалізацію уповноваженим суб'єктом процесуальної діяльності задумів щодо намічених шляхів використання матеріалів оперативно-розшукової діяльності, зокрема, використання оперативної інформації під час проведення слідчих та негласних слідчих (розшукових) дій, прийняття на її підставі процесуальних рішень слідчим, прокурором та ін. [12, с. 108]. Але окрім забезпечення завдяки використанню доказів, отриманих в результаті проведення НСРД, досягнення цілого кола завдань (задумів щодо намічених шляхів) цей етап роботи із вказаними матеріалами характеризується необхідністю виконання певної сукупності процесуальних актів-дій.

Так, стосовно можливості погляду на етап використання результатів НСРД у кримінальному провадженні як на певну сукупність процесуальних актів-дій звернемо увагу на точку зору О.Ю. Шевчука, який зауважує, що з огляду на комплексний, багатоаспектний характер проблеми використання матеріалів НСРД у доказуванні зупинимося на початковій стадії цього процесу – на поданні цих результатів слідчому, прокурору, суду [1, с. 301]. Своєю чергою В.А. Колесник вказує, що якщо в результаті проведення НСРД отримані матеріали, прокурор або слідчий за його дорученням зобов'язаний надати доступ до усіх матеріалів досудового розслідування [12, с. 295]. Тобто використання результатів НСРД у кримінальному провадженні стосується дій з подання та вивчення матеріалів прокурором, вирішення форм їх використання (ст. ст. 256-257 КПК України), розсекречування таких матеріалів, розкриття їх стороні обвинувачення та ознайомлення із ними (ст. 290 КПК України), включення у перелік документів реєстру матеріалів досудового розслідування (ст. 291 КПК України), подання судді під час судового засідання (ст. 349 КПК України). І належна правова регламентація кожного з цих етапів є запорукою використання зібраних, перевірених та оцінених результатів проведення НСРД у кримінальному провадженні шляхом їх використання як доказів.

Висновки

Здійснене дослідження засвідчує, що проведення НСРД забезпечує отримання доказів, що передбачає здійснення низки дій, а саме: збирання, перевірки, оцінки, а головне використання таких доказів. Важливим аспектом забезпечення виконання НСРД своєї ролі як засобі доказування слід вважати належним чином опрацьовану процедуру доказування з використанням НСРД. При цьому обов'язково слід враховувати особливостей НСРД та роботи з отриманими в результаті їх проведення матеріалами. Саме такий підхід до здійснення та розуміння особливостей реалізації результатів НСРД у доказуванні на етапах збирання, перевірки, оцінки та використання доказів створює умови для виконання завдань кримінального провадження (ст. 2 КПК України) завдяки використанню уповноваженими суб'єктами потенціалу досліджуваних засобів кримінальної процесуальної діяльності.

Окремо зауважимо, що певна неповнота правового регулювання питання збирання, перевірки, оцінки та використання результати проведення НСРД під час доказування передбачає потребу у внесенні відповідних змін до ст. 252 та ст. 256 КПК України. Зокрема пропонується ст. 252 КПК України доповнити частиною другою наступного змісту: 1. Фіксація ходу і результатів негласних слідчих (розшукових) дій повинна відповідати загальним правилам фіксації кримінального провадження, передбаченим цим Кодексом з дотриманням вимог, визначених главою 21 та главою 40 цього Кодексу. Фіксація результатів негласної слідчої (розшукової) дії повинна здійснюватися таким чином, щоб завжди була можливість експертним шляхом встановити достовірність цих результатів.

2. За результатами проведення негласної слідчої (розшукової) дії складається протокол, до якого в разі необхідності долучаються додатки, які мають відповідати вимогам статей 105-106 цього Кодексу.….».

Також ч. 1 ст. 256 КПК України варто доповнити реченням наступного змісту: 1. Протоколи щодо проведення негласних слідчих (розшукових) дій….. під час досудового розслідування. Результатів негласних слідчих (розшукових) дій слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд оцінюють за своїм внутрішнім переконанням, яке ґрунтується на всебічному, повному й неупередженому дослідженні всіх обставин кримінального провадження, керуючись законом, оцінюючи їх з точки зору належності, допустимості, достовірності.»

Як вбачається, такий крок сприятиме більш повній регламентації питання дотримання вимог до належності, допустимості та достовірності результатів, отриманих в результаті проведення НСРД.

Література

1. Шевчук О. Ю. Значення негласних слідчих (розшукових) дій при забезпеченні досудового розслідування кримінальних проваджень. Актуальні проблеми досудового розслідування [Текст] : матеріали міжвідомчої наук.-практ. конф. (Київ, 5 липн. 2017 р.) : К., 2017. С. 299-302.

2. Шерудило В. О. Актуальні проблеми проведення негласних слідчих (розшукових) дій, пов'язаних із втручанням у приватне спілкування. Актуалні проблеми досудового розслідування [Текст] : матеріали міжвідомчої наук.-практ. конф. (Київ, 5 липн. 2017 р.) : К., 2017. С. 306-309.

3. Доказування у кримінальному провадженні : курс лекцій / [О. О. Бондаренко, Г. І. Глобенко, В. В. Романюк та ін.] ; за заг. ред. д-ра юрид. наук, проф. О. О Юхна. Харків : ХНУВС, 2018. 156 с.

4. Вапнярчук В. В. Теорія і практика кримінального процесуального доказування : монографія. Харків : Юрайт, 2017. 408 с.

5. Щербаковський М. Г. Використання доказів як етап доказування у кримінальному провадженні. Вісник Харківського національного університету внутрішніх справ. 2017. № 2 (77). С. 88-95.

6. Важинський В. М. Форми використання доказів під час розслідування фіктивного підприємництва. Філософські та методологічні проблеми права. 2017. № 1. С. 173-181.

7. Колесник В. А. Негласні слідчі (розшукові) дії : кримінально-процесуальні та криміналістичні аспекти підготовки і проведення : науково-практ. посібник; Академія адвокатури України. К. : Прецедент, 2014. 135 с.

8. Погорецький М. А. Докази у кримінальному процесі: проблемні питання. Часопис Національного університету "Острозька академія". Серія "Право". 2011. № 1 (3): URL: http://lj.oa.edu.ua/articles/2011/n1/11pmappp.pdf.

9. Кримінальний процес: підручник / Р. І. Благута, Ю. В. Гуцуляк, О. М. Дуфенюк та ін.; за заг. ред. А. Я. Хитри, Р. М. Шехавцова, В. В. Луцика. Львів: ЛьвДУВС, 2019. Ч. 1. 532 с.

10. Шабаровський Б. В. Особливості перевірки доказів, отриманих в результаті проведення негласних слідчих (розшукових) дій. Часопис Національного університету «Острозька академія». Серія «Право». 2019. № 1(19). URL: http://lj.oa.edu.ua/articles/2019/n1/18sbvsrd.pdf.

11. Кримінальний процес : підручник / Ю. М. Грошевий , В. Я. Тацій, А. Р. Туманянц та ін. ; за заг. ред. В. Я. Тація, О. В. Капліної, О. Г. Шило. Х. : Право, 2014. 824 с.

12. Колесник В. А. Гарантії дотримання прав особи при проведенні негласних слідчих (розшукових) дій. Науковий вісник Ужгородського Національного Університету. 2021. № 63. С. 293–297.

Смаглюк Сергій Васильович,
аспірант Харківського національного університету внутрішніх справ
sergijsmagluk805@gmail.com

РЕЗУЛЬТАТИ ПРОВЕДЕННЯ НЕГЛАСНИХ СЛІДЧИХ (РОЗШУКОВИХ) ДІЙ У КРИМІНАЛЬНОМУ ПРОВАДЖЕННІ НА ЕТАПАХ ЗБИРАННЯ, ПЕРЕВІРКИ, ОЦІНКИ ТА ВИКОРИСТАННЯ ДОКАЗІВ

Доведено, що негласні слідчі (розшукові) дії є одним з основних засобів доказування. Наголошено на тому, що від здатності цих

дій сприяти завдяки їх проведенню виконанню процесуальних завдань стадії досудового розслідування залежить в цілому можливість досягнення мети кримінального провадження. Значною мірою такий результат обумовлений також наявністю нормативно закріпленої процедури проведення таких дій та використання отриманих під час їх здійснення результатів.

В роботі підтримано точку зору науковців, які вважають, що застосування негласних слідчих (розшукових) дій як зобів доказування передбачає поетапні дії з збирання, перевірки, оцінки та використання відповідних матеріалів як доказів. Таким чином, доцільно вести мову, що проведення негласних слідчих (розшукових) дій – це діяльність, яка пов'язана з збиранням матеріалів (доказів), їх перевіркою, оцінкою, а головне з їхнім використанням. Саме такий підхід, на думку автора, надає логічності меті проведення вказаних дій, показує їх послідовність, а також звертає увагу на об'єкти (дії), які повинні отримати належне процесуальне впорядкування.

В дослідженні обґрунтовується позиція, що кожний із виділених етапів збирання, перевірки, оцінки та використання отриманих в результаті проведення негласних слідчих (розшукових) дій доказів відіграє власну роль та має самостійне значення для створення правової гарантії легітимності отриманих результатів. Окремо акцентовано увагу на тому, що при доказуванні з використанням негласних слідчих (розшукових) дій мають бути враховані їх особливості як специфічних засобів доказування.

Зокрема, завдяки діям по збиранню доказів забезпечується включення відповідних фактичних даних у процесуальне доказування. Перевірка матеріалів негласних слідчих (розшукових) дій визначає зміст отриманої інформації саме як доказів. Оцінка матеріалів негласних слідчих (розшукових) дій обумовлює взагалі можливість їх використання під час доказування, тим самим оцінка легітимізує статус отриманої в результаті проведення негласних слідчих (розшукових) дій доказової інформації. Використання матеріалів негласних слідчих (розшукових) дій забезпечує досягнення завдань кримінального провадження і є кінцевою метою проведення таких дій.

В досліджені запропоновано внесення змін до окремих статей Кримінального процесуального кодексу України з метою більш системного закріплення етапів збирання, перевірки, оцінки та використання отриманих в результаті проведення негласних слідчих (розшукових) дій доказів.

Ключові слова: доказування, засоби доказування, процесуальні вимоги, процесуальні гарантії, результати негласних слідчих (розшукових) дій.